

Могу на
каби.

Мар'яна Савка

Люди на каві

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

УДК 821.161.2-32
С 13

Мар'яна Савка

С 13 Люди на каві [Текст] : коротка проза / Мар'яна Савка. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2023. — 224 с.

ISBN 978-966-448-229-2

Люди на каві. Та про що вони лишень не говорять! Сміються, сваряться, зізнаються в коханні, розповідають про подорожі, будують плани. Встигай лише записувати. Ці історії — про звичайних людей, які живуть своє життя, з його драмами, болючими розривами і вічним прагненням щастя. Тут багато чуттєвості, гумору і фіксації моменту, бо так важливо відчувати мить, у якій ти живий і відчуваєш світ довкола — у повноті емоцій, звуків, смаків, кольорів. І в цьому сенсі цю збірку оповідань можна було б назвати свого роду гідом у світі органів чуття, бо головний герой тут — людина, яку можна обійняти і яка хоче, щоб її чули, бачили і любили.

УДК 821.161.2-32

© Мар'яна Савка, текст, 2023
© Христина Валько, художнє оформлення, 2023
© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-966-448-229-2

Усі права застережено

I

Сині птиці

(2014–2022)

Рукавиці з підземного переходу

Анна, в якої мерзнули руки, купувала вовняні рукавиці в підземному переході на станції метро «Театральна».

— Купіть ще одні, — мовила до неї жінка, піднімаючи темні змучені очі. — Купіть для себе і для чоловіка.

— У мене нема чоловіка, — відповіла Анна.

— У мене також, — зітхнула жінка. — Але в мене є син. І він під Бахмутом. Я плету шкарпетки для його бригади. Рукавиці їм треба інакші. Щоб не вислизав з руки автомат. А шкарпетки знадобляться в морози.

— Як звати вашого сина?

— Андрій.

Анна купила дві пари рукавиць у матері Андрія, який стоїть під Бахмутом. Вона спустилася в метро і приєдналася до людського мурашника, який рухався до станції «Золоті ворота». Усі просувалися мовчки, швидко, малими кроками, намагаючись не зачепити плечем одне одного. Куплені рукавиці випинали кишені її вовняного пальта.

На «Золотих воротах» було холодно і не дужелюдно. На лавці кури в військовий, тримаючи цигарку лівою рукою. Від ліктя правої звисав порожній рукав куртки. Анна сіла поруч. Витягла з кишень рукавиці. Поклала кожну пару по обидва боки від себе. Її пальці за кілька хвилин посиніли від холоду. Врешті вдягнула рукавиці — ті, що зліва. Вони були дуже м'які і теплі, не кололися жорстким ворсом. Темно-сині вовняні рукавиці на п'ять пальців, з маленьким червоним сердечком на долоні. Трохи завеликі на її руки.

Друга пара рукавиць залишалася лежати на лавці. Військовий глянув на них і глибше затягнувся.

— Рука не мерзне?

Анна підсунула до нього рукавиці.

— Мерзне. І навіть не одна, — він посміхнувся до неї крізь хмарку диму. — Ніби нема її, і ніби є. Раніше, як кури в, тримав цигарку в правій. Весь час забуваю, тягнуся нею до кишені.

— Візьміть рукавиці, — вона підсунула їх ближче до нього.

— Сама сплела?

— Ні, сплела їх мама Андрія, який зараз під Бахмутом.

— Штурмовики? Піхота?

— Я не знаю. Головне, щоб живий.

— І то правда. Я от живий. На диво. Але без руки. Нічого. Скоро буде як своя. Чекаю в черзі на нову руку. Тут би її, може, і врятували. Але на передку з подробленими кістками особливо не панькаються.

— То візьмете рукавиці?

Він пожбурив недопалок у смітник і погладив лівою рукою рукавиці.

— Добре. Візьму. Навіть дві. Коли в мене буде нова рука, може, вона теж буде мерзнути.

Військовий підвівся, сховав у наплічник праву рукавицю, а ліву, притримуючи зубами за край, спритно вдягнув.

— Якраз на мене. Подякував. Уклін мамі Андрія з-під Бахмута.

Випростав долоню в рукавиці.

— Буду тепер з вашим сердечком у долоні ходити.

Увечері Анна мала їхати до свого міста. Купила квиток онлайн. Тягнула за ручку валізу площею Вокзальною, але руки в рукавицях не мерзли.

У купе вже було двоє юних дівчат і сивий чоловік з велетенським наплічником, повертався з фронту у відпустку додому. Він мовчав і постійно ловив на телефоні мережу. Хтось йому писав, і його обличчя освітлювали спалахи повідомлень. Його губи здригалися і ледь усміхалися, очі ясніли. На столику лежали рукавиці, такі самісінькі, як у неї.

Вона вийняла з кишень свої і поклала поруч. Дві пари темно-синіх рукавиць-близнюків, з сердечками на долонях.

Військовий відірвав очі від екрана і поглянув на рукавиці.

— О! Це ж треба! Такі плете мама мого командира. На війні такі не є зручними, але я їх дуже люблю, ношу

з собою. Материне серце в долоні. Це ж і про мою стареньку теж.

— А командира звати Андрій?

— Так!

— І він під Бахмутом?

— Вже не там. Але з ним все добре.

— А мама не знає.

— Матерям не завжди треба знати, де їхні сини. Головне знати, що вони живі, в теплих шкарпетках і рукавицях.

